

ת"פ 23758/09/10 - מדינת ישראל נגד פ א

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 23758-09-10 מדינת ישראל נ' א

בפני כב' השופט שמואל הרבסט

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

פ א

הנאשמת

הכרעת דין

כתב האישום שהוגש בתיק זה, מגולל מסכת של אלימות מצידה של המורה לאנגלית, בבית הספר ..., ועל כן היא הואשמה בעבירות של תקיפת קטין, תקיפה הגורמת חבלה של ממש ואיומים על פי סעיפים 368ב(א) סיפא, 380 ו-192 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "החוק").

כנטען בכתב האישום, הכתה נאשמת את תלמידה בתשעה אירועים שונים כפי שיתואר לעיל, וכן איימה על מנהלת בית הספר ועל חוקר המשטרה בעת חקירתה.

בכתב האישום מובאים חמישה תלמידים/מתלוננים, ביניהם שניים שראשי התיבות של שמם **מ.ע.** וכן שלושה תלמידים נוספים - **אל.מ., על.מ. ומא.ע.**, אשר כולם היו תלמידה של הנאשמת.

מ.ע. (הראשון)

במהלך חודש פברואר 2010, במהלך שיעור בכיתה, ביקש מ.ע. מהנאשמת לצאת ולשתות מים. לאחר שחזר, הורתה לו הנאשמת לשבת במקומו והכתה אותו באמצעות צינור פלסטיק שאחזה בידה.

כשלושה ימים לאחר מכן, לאחר ששאלה אותו הנאשמת מדוע הוא אינו נכנס לכיתה וככל הנראה לא קבלה מענה, הכתה אותו הנאשמת שוב באמצעות צינור פלסטיק.

שני מקרים אלו, גרמו למ.ע. לסימנים ברגלו (סעיפים 3 ו-4 לפרק העובדות).

אל.ע.

ביום 11.3.10, במהלך שיעור בבית הספר כעסה הנאשמת על אל.ע. בשל התנהגותו, והכתה אותו בידה באמצעות סרגל פלסטיק. כתוצאה מכך, נגרם לאל.ע. סימן בידו והסרגל נשבר (**סעיף 5 לפרק העובדות בכתב האישום**).

על.מ.

ביום 18.3.10, במהלך שיעור בכיתה סברה הנאשמת, כי על.מ. צחק בקול רם בכיתה.

על.מ. הכחיש את המיוחס לו. בתגובה להכחשה זו, הכתה אותו הנאשמת בפניו ובידיו באמצעות מקל עץ שהחזיקה בידה. הנאשמת הוציאה את על.מ. מהכיתה על מנת שישטוף את פניו ואף מרחתה משחה על פצעיו (**סעיף 6 לפרק העובדות בכתב האישום**).

מא.ע.

ביום 20.3.10, בעת ששימשה הנאשמת כמורה מחליפה, ביקש מא.ע. ללמוד בכיתה של מורה אחרת. בתגובה, סטרה הנאשמת על פניו, צעקה עליו, רצה אחריו ובעטה בבטנו התחתונה וכן הכתה אותו בראשו. כתוצאה מכך, נגרמו לו כאבים.

בשתי הזדמנויות שונות, במהלך שנת 2010, הכתה הנאשמת את המתלונן באמצעות מקל עץ (במהלך שיעור) ובאמצעות צינור גומי על כתפו (במהלך הפסקה במגרש המשחקים - **סעיפים 7 ו-8 לפרק העובדות בכתב האישום**).

מ.ע. (השני)

ביום 24.3.10, במהלך שיעור בכיתה, כעסה הנאשמת על מ.ע. על שלא הכין את שיעוריו, ובתגובה הכתה אותו בידו באמצעות סרגל שהחזיקה. כתוצאה מכך, נגרמו לו סימנים בידיו.

זמן קצר לאחר מכן, כעונש על פטפוטי בשיעור, הכתה הנאשמת את מ.ע. על כפות ידיו וקצות אצבעותיו באמצעות סרגל (**סעיפים 9 ו-10 לפרק העובדות בכתב האישום**).

תשובת הנאשמת

הנאשמת מכחישה את המיוחס לה מכל וכל. לטענתה היא שימשה כמורה מן השורה בבית הספר, אולם מעולם לא הכתה תלמידים בכתה או בשטח בית הספר.

לטענתה, היא הוטרה מינית על ידי סגן המנהל, ובשל העובדה כי לא נענתה לחיזוריו, הוא החליט להעליל עליה עלילה נפשעת, וגייס לשם כך מורים ותלמידים מבית הספר.

הנאשמת תמכה את תשובתה בהכרעת הדין המרשיעה שניתנה נגד מר ח. עוויסאת, הוא סגן המנהל, בגין הטרדה מינית זו באופן שלשיטתה אינו מותיר מקום לקבל את האמור בכתב האישום או לקבוע כי היא בצעה את המיוחס לה.

לדבריה, היא אוהבת את תלמידיה, ומעולם לא הרימה יד על אחד מהם, ומקור תלונתם של תלמידים אלו הוא בהסתה שאורגנה, כאמור, על ידי סגן המנהל עוויסאת אשר ביקש לנקום בה על תלונתה בגין הטרדה מינית (תלונה אשר נתגלתה, למפרע, כמוצדקת).

ראיות המאשימה

המאשימה הגישה לעיוני מסמכים שונים השלובים והקשורים לעדויות אשר נשמעו בפני. להלן, אסקור בקצרה מסמכים אלו, אולם בהמשכה של הכרעת הדין, עם הדין בכל עדות ועדות, יוזכרו מסמכים אלו ויוסבר הקשרם.

אלה, אם כן, ראיותיה של המאשימה:

ת/1 - מכתבה של המנהלת גב' שירין איברהים לממונה על המשמעת במשרד החינוך מיום 24.3.10

במכתב זה הממוען אל מר יהודה אהרון ממונה על תחום טיפול בפרט במשרד החינוך, מגוללת המנהלת איברהים חמישה אירועים שונים בהם נקטה הנאשמת באלימות כלפי תלמידים שונים. לטענתה של המנהלת, **"בכל המקרים הנ"ל ההורים פנו אליי בתור מנהלת בית הספר..."**.

בהמשכו של המכתב מתארת המנהלת שיחות שקיימה עם הנאשמת, ואשר במהלכן תירצה הנאשמת את התנהגותה בכך שהיא מכה **"רק על הרגליים...לא מכאיבה ולא משאירה סימן..."**.

ת/2 - סיכום ישיבת מורים שנערך על ידי המנהל גב' שירין עיסאווי מיום 11.2.10

מדובר בישיבה מרובת משתתפים: הנאשמת, המנהלת, גב' נאאלה אבו טיר (רכזת השכבה), וכן גב' האלה חאשים (מזכירת בית הספר).

בישיבה זו, כאמור בסיכום ת/2, הודתה הנאשמת בפני התלמיד ואמרה כי **"נכון שהרבצתי לך אבל לא קרה כלום, המכות היו קלות כלומר לא כאב לך הרבה..."**.

יצוין, כאמור, כי מסמכים אלו עוסקים בפעולות אלימות שננקטו, לכאורה, על יד הנאשמת כלפי תלמידה.

3/ת - מזכר שנערך על ידי השוטר משה ניסים מיום 15.4.10, והעוסק בשיחה עם אביו של תלמיד שהוכה לכאורה על ידי הנאשמת. תלמיד זה לא מסר כל עדות לפני, ועל כן לא אתייחס לאמור במזכר זה בשל היותו עדות שמועה אשר אינה קבילה, ואין לגזור ממנה קביעות עובדתיות כאלו או אחרות.

4/ת - מזכר שנערך על ידי השוטר משה ניסים מיום 20.7.10, והעוסק בשיחה עם אבות של תלמידים שהוכו לכאורה על ידי הנאשמת.

5/ת - מזכר שנערך על ידי השוטר משה ניסים מיום 15.4.10, והעוסק בהתנהלותה של הנאשמת בעת חקירתה. על פי האמור במזכר, הנאשמת הגיע למשטרה מיוזמתה, ואז גילתה כי נוכחים בתחנה עדים הקשורים לתיק דנן. החוקר הודיעה לה כי בכוונתו לחקור אותה, אולם היא ביקשה לצאת והחלה להרים קול צעקה, עד שהשוטרים נאלצו לכבלה לכסא, אך מיד בפתח החקירה הותרו אזיקיה.

6/ת - הודעת הנאשמת מיום 15.4.10. בתמצית, חוזרת הנאשמת על גרסתה לפיה מעולם לא הכתה תלמידים בכיתה, ולכל היותר חבטה בשולחן באמצעות סרגל עד שזה האחרון נשבר, תוך דגש כי הדבר קרה מספר פעמים. לדבריה "כל ההנהלה של בית הספר עושים עליי מאפיה בשביל שאני לא אלמד שם בגלל התלונה שלי על הסגן מנהל..." (ש' 71-72).

7/ת - מזכר שנערך על ידי השוטר ואסים ראבך מיום 22.4.10, והעוסק בשיחה עם אביו של תלמיד שהוכה לכאורה על ידי הנאשמת.

8/ת - מזכר שנערך על ידי השוטר ואסים ראבך מיום 10.5.10, והעוסק בשיחה עם אביו של תלמיד שהוכה לכאורה על ידי הנאשמת.

9/ת - תמלול חקירת הילדים של מ.ע. מיום 31.8.11 (אישום מס' 7 - ע"ת מס' 9)

10/ת - תמלול חקירת ילדים של מ.ע. (השני) מיום 31.8.11 (אישום מס' 9 - ע"ת מס' 10)

11/ת - תמלול חקירת ילדים של מ.ע. (השני) מיום 3.8.11 (כנ"ל)

12/ת - תמלול חקירת הילדים של מ.ע. (ע"ת מס' 7) מיום 3.8.10

בחקירתו זו מתאר מ.ע. אירוע בו הכתה אותו הנאשמת במרפקו (עמ' 7 ש' 32), וכן מתאר אירוע במהלכו הוא הוכה

על ידי הנאשמת באמצעות סרגל עד לשבירתו עד שהוא נלקח לבירור יחד עם המורה הנאשמת (עמ' 8 ש 1-31).

ת/13 - סיכום חקירת הילדים והערכת מהימנות בעניינו של מ.ע. (הראשון) מיום 3.8.10 - חוקר הילדים מעריך כי הנחקר חווה את אשר סיפר, וזאת בשל תיאוריו המפורטים והספציפיים, עיגון בדבריו בקונטקסטים שונים וברורים, וכן גם תיאורי אינטראקציות בין אישיות מבוססות.

ת/14 - מזכר בעניין איסור העדתו של מ.ע. (הראשון) מיום 3.6.13

ת/15 - מזכר שני ומאוחר בעניין איסור העדתו של מ.ע. (הראשון) מיום 8.12.14

יצוין כי ת/14 ות/15 מלמדים, כי נימוקיו של חוקר הילדים למנוע את העדתו של הנחקר הקטין מבוססים על התנגדותו של אבי הנער לחקירת בנו ובשל הנזק העלול להגרם בשל העדר מעטפת משפחתית תומכת הנובעת מהתנגדות זו.

ראיות ההגנה

נ/1 - רשימת תלמידים אשר התלוננו על אלימות מצידה של הנאשמת שנשלחה על ידי המנהלת שירין איברהים לשוטר משה ניסים (מיום 17.4.10).

עדי המאשימה

שלושה מחמשת התלמידים העידו לפניי, ואילו הרביעי העיד באמצעות חוקר הילדים.

המאשימה הודיעה כי ע"ת מס' 8, על.מ. , לא יעיד ועל כן האישום בעניינו נמחק בהסכמת המאשימה.

ראשון, העיד בפניי עד תביעה מס' 9 בכתב האישום - מ.א.ע. (סעיפי אישום 7 ו-8 בכתב האישום).

במהלך עדותו , הוא הצביע על הנאשמת כמי שהרביצה לו (עמ' 10 שורות 29-21) לאחר שביקש לעבור וללמוד בכיתה של מורה אחרת, היא המורה נירמין, ואז לדבריו "המורה הנאשמת הלכה אחרי והכתה אותי" (עמ' 11 שורות 2-1).

התובעת, עו"ד ד. אברמוביץ', רעננה את זכרונה של מ.א.ע. מספר פעמים תוך כדי החקירה. לאחר רענון זה, הוא הוסיף כי המורה נאילה הייתה עדה לתקרית זו ואף ניסתה למנוע מהנאשמת להכותו, וכי המכות כונו לבטנו התחתונה (עמ' 11 שורות 26-19).

לעיתים, הוא בלבד בין האירועים המיוחסים לו בכתב האישום, וטען כי נחבל בכתפו כתוצאה מן המכות שספג

מהנאשמת (עמ' 11 שורות 28-29), אולם הוא "סידר" את גרסתו לאחר שחשב מעט וטען כי "**הנאשמת הכתה על הפנים על הגב באחד הימים זה לא היה באותו היום. היו לנו הרבה בעיות עם המורה הזאת**" (עמוד 12 שורות 9-10).

מעבר לכך, הוא זכר מקרה נוסף אחד בלבד ואשר במהלכו הוא הוכה בכתפו בכיתה. הוא הוסיף וציין כי הנאשמת הייתה מצוידת בצינור ש"**היה בתיק שלה**" (עמ' 13 שורות 6-12, וכי "**אנחנו רגילים שהיא מכה אותנו על הגב**" (עמ' 15 שורות 30-31).

אחריו, העיד בפני **מ.ע. הראשון** - עד תביעה מס' 6 בכתב האישום (סעיפי אישום 3 ו-4 בכתב האישום). לדבריו, המורה הנאשמת הכתה אותו פעמיים.

הראשונה, בעת שחזר מהשירותים לשיעורה של הנאשמת, **והשנייה**, בעת שעלה במדרגות בעת ההפסקה. בשני המקרים השתמשה הנאשמת בצינור מים שחור שאורכו כ- 70 ס"מ, וכתוצאה מהמכות נותר סימן על גופו למשך שבוע (עמ' 16 שורות 10-32).

לדבריו הוא דובר אמת שכן "**אבא שלי לא מרשה לי לשקר ואני לא משקר**" (עמ' 17 שורה 31), וכן הוא ציין כי הוא לא שוחח עם מא.ע. על התקרית וכי הקפיד לומר אמת בכל חקירותיו (עמ' 20 שורה 14 וכן עמ' 19 שורה 17).

אחריו, העיד **מ.ע. שני**, עד תביעה מס' 10 בכתב האישום (סעיפי אישום 9 ו-10).

עד זה התקשה להתבטא באופן שוטף וניכרה בו ביישנותו, אך הוא סיפר על מקרה אחד, אשר בו חשדה הנאשמת כי הוא לא העתיק מהלוח כיאות את שנדרש, ועל כן היא הכתה אותו בזרועו באמצעות סרגל פלסטיק שקוף. על אף שזכרוננו רוענן מספר פעמים, הוא לא זכר מקרה נוסף, אך סיפר כי הנאשמת הסתובבה באורח קבע עם סרגל או צינור ו"**אף פעם לא שניהם ביחד**" (עמ' 22 שורה 31).

העדה הבאה שעדותה נשמעה בפני הייתה גב' **פאטמה עמירה**, מורה בבית הספר.

עדוטה נגעה אך ורק בעניינו של מא.ע. והיא תיארה את שראתה באירוע זה (סעיף אישום מס' 7).

לדבריה, הנאשמת החזיקה את מא.ע. מתוך כוונה לקחתו בכוח להנהלה והוא התנגד, ואז "**הם דחפו אחד את השני...היא הרביצה לו עם הרגליים שלה, הוא ניסה להתגונן**" (עמ' 26 שורות 24-29), תוך שהיא חוזרת ומדגישה כי "**נראה כאילו סוג של קטטה ביניהם**" (עמ' 27 שורות 1-2).

על אף שבעדותה במשטרה היא ציינה כי הנאשמת הכתה את מא.ע. בראשו, היא לא זכרה זאת במהלך עדותה וטענה

כי אינה זוכרת פרט זה (עמ' 28 שורות 13-19).

ניתן, אם כן, לתמצת האירוע במילותיה שלה "באותו רגע היה סוג של אלימות, מא.ע. ניסה להשתחרר ממנה והיא ניסתה לקחת אותו בכוח...היא ניסתה להרביץ לו" (עמ' 28 שורות 17-19 וכן עמ' 29 שורה 12).

אחריה, העידה המורה גב' נאילה אבו תיר סנקרט.

מורה זו העידה, גם היא, אך ורק לגבי עניינו של מא.ע., מאחר ולדבריה, היא זו שהזעיקה את המורה פאטמה על מנת שתפריד בין הנאשמת לבין המתלונן.

היא הייתה אף עדה לשיחה מאוחרת יותר בין המנהלת לנאשמת, שם אמרה הנאשמת למנהלת "תפחדי מאלוהים" וכן קיללה אותה.

היא הוסיפה וספרה, כי בעבר אמרה לה הנאשמת שיש בידה דרך קבע צינור אשר נועד להפחיד את התלמידים ולא על מנת להכותם (עמ' 29 שורות 17-30).

בחקירתה הנגדית היא אישרה שמא. ע. התסיס את התלמידים האחרים מאחר והוא "מורד", והילדים האחרים נשמעו להוראותיו (עמ' 37 שורות 12-15).

במהלך עדותה הושמעה לה הקלטה של שיחת טלפון שהתקיימה בינה ובין הנאשמת ועמדה על כך כי הנאשמת איימה על המנהלת באמרה כי "אלוקים יתנקם ואני אתנקם" (עמ' 38 שורה 36).

עוד הוסיפה עדה זו, כי ב"מפגש" שבין הנאשמת למא.ע. "יכול להיות שדחפו אחד את השני".

את סדרת עדויותיהן של מורות בית הספר סיימה המנהלת - גב' שירין איברהים (להלן: "המנהלת").

לדבריה, היא קבלה על עצמה את תפקיד מנהלת בית הספר "אום ליסון" יומיים לפני פתיחתה של שנת הלימודים (עמ' 46 שורה 11). בשל כך, היא לא הכירה את צוות המורים ו/או את התלמידים מאחר שהיא מתגוררת בישוב אבו גוש, שאינו סמוך לבית הספר, ומעולם היא לא לימדה במסגרתו.

גב' איברהים ספרה, כי החלה לקבל דיווחים בשנת 2010 מהורי התלמידים, לפיהם הנאשמת מכה את בניהם. היא אף ראתה בשתי הזדמנויות שונות, ילד ממרר בבכי וסרגל שבור, תוך שתלמידי הכיתה סיפרו כי הנאשמת הכתה אותו באמצעות סרגל (עמ' 41 שורות 4-22).

היא הוסיפה פירוט את שמותיהם של שלושה הורים לתלמידים שהגיעו למשרדה על מנת להתלונן על העובדה כי הנאשמת מכה את בניהם. בשניים מהמקרים זיהתה המנהלת שריטות על פניו וידיו של אחד התלמידים (עמ' 42 שורות

(12-26).

בעקבות תקרית שאירעה עם מ.ע. התקיימה ישיבת בירור עם הנאשמת בנוכחותה ובנוכחות הורי התלמיד. ישיבה זו סוכמה במסמך שכתבה המנהלת (ת/2) ובו נאמר כי הנאשמת אמרה בפני התלמיד והוריו כי **"נכון שאני הרבצתי לך, אבל לא קרה כלום, המכות היו קלות, כלומר לא כאב לך הרבה... השימוש שלי בברביג' (צינור פלסטיק - ש.ה) הוא להפחדה ואיום בדרך כלל..."** (פסקה שניה - ת/2).

לאחר אירוע ה"מרדף" (עם התלמיד מא.ע.), כינסה המנהלת ישיבת מורות ונזפה בנאשמת. הנאשמת הגיבה בצעקות דוגמת **"אני אראה לך, אני אעיף אותך מהכסא הזה את ומי שבגב שלך ומי שעלייך..."** (עמ' 43 שורות 3-4), אם כי היא הודתה ביושר ובכנות כי **"כשאני מסתכלת על זה עכשיו זה לא איומים"** (עמ' 50 שורות 25-26).

בעקבות כל אלו, פנתה המנהלת לממונים עליה, ואלו הורו לה להעלות את הדברים על הכתב, וכך היא עשתה במסמך שהוגש לעיוני ובתקציר שנשלח מאוחר יותר להבהרת הטענות (ת/1 ו-נ/1).

מסמך זה מגולל את טענות ההורים שפורטו לעיל, וכן טענות נוספות הקשורות לתיפקודה המקצועי של הנאשמת, ולטענות שהועלו כלפיה אף בתחום זה.

חוקר הילדים, **מר סאלח יוסף**, העיד בשמו של **אל.מ. (סעיף אישום מס' 5)** אשר נחקר על ידו ביום 3.8.10.

החוקר תיאר את חקירתו של מ.ע. והסביר את הערכת המהימנות אשר ניתנה על ידו בעניין זה ואת הפרמטרים שהביאוהו למסקנתו, ובדבריו שלו:

ש. לענין הערכת המהימנות בעמ' השלישי כתבת מספר פריטים ותן לנו דוגמאות מהתמליל שגרמו לך מה שכתבת. כתבת שהילד סיפר לך את שחוהו ובדבריו יש הגיון.

ת. הקריטריונים שאנו מסתמכים עליהם, שנמדדו במחקרים של צוות מחקר, העיקרי זה תוכן הגיוני, אכן הילד סיפר תוכן הגיוני ומתקבל על הדעת. סיפר פרטים, תיאר את הדינמיקה בינו ובין המורה. דוגמא לאינרציה, היא ביקשה שאכתוב במחברת, סירבתי והיא הייתה אותי בסרגל. זה מצביע על תחושת כאב ותיאור המכה, אמנם זה אירוע קצר ויחיד אך הילד הצליח לספק פרטים. זה הכלי הכי מרכזי של חקירות ילדים זכרון פתוח של הילד, הכלי הזה מאפשר לנו לדלות מהזכרון באופן הכי מזמין עם סיכוי הכי קטן לזיהום מהזכרון החופשי של הילד. הילד הצליח לדלות פרטים מהאירוע, כולל הדגמה של המכה עצמה. הילד הצליח לעגן את האירוע בזמן ומקום שמשתלב עם שאר הפרטים שמסר בעדות. לכן לאור כל האמור התרשמתי שהילד סיפר לי חוויה אישית למרות שנפגש איתי מספר חודשים לאחר האירוע.

(עמ' 58 ש' 1-11)

ב"כ הנאשמת הקשה על העד בחקירתו הנגדית והעלה בפניו שוב ושוב את האפשרות כאילו עדותו של הנחקר זוהמה על ידי גורם חיצוני כהוריו או כחלק מממורי בית הספר אשר חפצו ברעתה.

חוקר הילדים שלל הנחה זו מכל וכל. לדבריו, גם לאחר שהובאה בפניו האפשרות הזו, וכן נפרשה בפניו הפרשה אשר לפיה הטריד סגן המנהל את הנאשמת בהטרדות בעלות גוון מיני, הערכתו לא הייתה משתנה מאחר והוא בדק אפשרות זו במהלך החקירה ושלל אותה מכל וכל מן הטעמים שצוינו לעיל (עמ' 63 ש' 11-29).

עדות הנאשמת

הנאשמת אף היא העידה באריכות בפניי.

בעדותה זו היא חזרה שוב ושוב על גרסתה המובאת באריכות בתשובתה לאישום, לפיה נרקמה כנגדה קנוניה על ידי סגן המנהל מר חוסיין עוויסאת, והוא שעמד מאחורי הפללתה.

לדבריה, מדובר באדם חזק וכוחני, אשר משתייך לחמולה שרוב תלמידי בית הספר והוריהם מהווים חלק ממנה, ועל כן קל היה לו לגייס את המתלוננים ואת הוריהם, כמו גם את המורות, לצורך הגשת תלונות שווא, ובדבריה:

"לא היה לי סיפורים כאלה, וכשעשו לי כך רק בקשר לסגן מנהל שהתלוננתי עליו ראיתי שעשו

קומבינה עלי" (עמ' 74 ש' 24-25).

לדבריה, לאותה קנוניה היה שותף אף החוקר משה ניסים מאחר ו **"כי הבעל של המנהלת הוא גם שוטר בתעבורה"** (עמ' 76 ש' 12).

אף בעניין האיומים דבקה הנאשמת בגרסתה לפיה **"אמרתי יש אלוהים ישלם לכם תשלמו את זה לאלוהים..."** **נאילה אמרה שאני לא אימתי עליה אלא שאמרתי שיש אלוהים"** (עמ' 77 שורות 23-24), ועל כן אין מדובר באיום אלא באיחול או תפילה.

עדי ההגנה

גב' **לאמיס קרעין** העידה בפני כעדת הגנה. היא שימשה ומשמשת כמורה בבית הספר. היא הפליגה בתיאוריה על אופיו של מא. ע. ועל היותו תלמיד בעייתי וממריד (עמ' 77-79).

עדי ההגנה **רביע אבו סארא ואיסמעיל אבו סאמרא** הוסיפו אף הם וסיפרו על תלמידיו המאתגרים של בית הספר

אום ליסון, ועל תלמידה המאגרים ביותר של הנאשמת עצמה. עדותם היתה מענינת ומעשירה, אך לא היה בכוחה כדי לשפוך אור על המיוחס לנאשמת בכתב האישום דנן (עמ' 78-79 וכן עמ' 82-83).

מחנך הכתה **מר חילמי עלי מוחמד עבאסי** העיד בפני.

בתחילת עדותו הוא ציין כי כיום הינו פנסיונר ואשר על כן אינו זוכר אירועים שונים, ואף את שמות תלמידיו על אף שהוא זוכר את פרצופיהם.

בהמשך דבריו, הוא הביע את פליאתו כיצד יכולה הייתה הנאשמת, לטענת המאשימה, לנוע בבית הספר כשבתיקה צינור המשמש להכאת התלמידים, וזאת ללא כל תגובה הולמת מידה של ההנהלה.

גם עד זה הפליג בתיאור "מעלותיו" של מא.ע. כתלמיד, וסיפר על ניסיונו לטפל בבעיה לפיה אותו תלמיד הכה את הנאשמת, וכך תיאר:

ש. מה סיפרו לך שהוא עשה עם פהמייה

ת. אני זוכר כשהייתי במבנה אחר של בית הספר, אמרו לי בצורה מכובדת התלמיד מלק הרביץ למורה ודחף אותה. אני לא זוכר בדיוק, ניסיתי לדבר עם התלמיד אבל המנהלת ראתה אותי ואמרה לי שהם פתרו את הבעיה היא ורביע.

(עמ' 80 ש' 23-26)

כמו כן, העידה בפני עדת ההגנה גב' **סס**. מדובר באישה אשר ילדיה למדו בבית הספר ... אשר בו לימדה המתלוננת. באחת משיחותיה עם המורה נאילה, הוזכרה הנאשמת, או אז שידלה אותה המורה נאילה להגיש תלונה נגד הנאשמת.

גב' ס סירבה להצעה זו, תוך שהיא מנמקת את סירובה במילים הבאות:

"אז אמרתי לה כל עוד שלא פגעה בילדי אני לא מגישה תלונה. למה שאגיש תלונה?" (עמ' 82 שורות 19-23).

לדבריה היא אינה מכירה את המורה נ, אינה מיוודת איתה ואין לה כל קשר חברי עמה (עמ' 83 שורה 17-18) .

דין והכרעה

בבואי לנתח את הראיות בפרשייה זו, אתחיל דווקא מגרסתה של הנאשמת כפי שהובאה על ידי באי כוחה (עו"ד נ. ג'ורנו

המנוח ולאחריו, ייבדל לחיים ארוכים, עוה"ד י. שילה).

גרסת הנאשמת היא כי במהלך עבודתה בבית הספר, היא הוטרדה מינית על ידי סגן מנהל בית הספר.

הנאשמת, החליטה להתלונן על הטרדה זו, ומאז, כך לדבריה, לא פסקו ההתנכלויות מצד הנהלת בית הספר.

יש לציין כי הצדדים הביאו לידיעת את העובדה המוסכמת לפיה סגן מנהל בית הספר, מר חוסיין עוויסאת, הורשע בהטרדה מינית של הנאשמת, אך עונשו טרם נגזר.

הנאשמת מכחישה מכל וכל את טענות התלמידים המתלוננים, וטוענת כי מדובר ב"גיוס כללי" שערכה ההנהלה בקרב תלמידים המקורבים אליה, על מנת שיגישו תלונות בדויות שעניינן אלימות שנקטה כלפי התלמידים, כמפורט בכתב האישום, והכל על מנת לפגוע בה ולנקום את נקמתו של עוויסאת.

עוד בטרם אביא את התרשמותי בכל הכרוך למהימנותם של העדים שנשמעו בפניי, אבחן את גרסתה של הנאשמת ואת הסבירות להתרחשותה.

כזכור, גרסתה של הנאשמת היא, כי נרקמה קנוניה על ידי מורים ותלמידים בבית הספר באום ליסון, שעניינה הפללתה של הנאשמת בעבירות אלימות כלפי תלמידים, וזאת בשל תלונה שהגישה נגד סגן המנהל בגין הטרדה מינית.

הבה נשווה בנפשנו כיצד מתבצעת תוכנית זו.

מנהלת בית הספר (שהיא כזכור, מנהלת חדשה ש"הוצנחה" לתפקידה יומיים לפני תחילתה של שנת הלימודים) ומספר מורים, מחליטים פה אחד, לרקוח קנוניה כמפורט לעיל.

כל המורים השותפים להנהלה זו הם תמימי דעים ואין בהם אף לא צדיק אחד, על אף שמדובר, מן הסתם, באנשי חינוך בעלי ערכים.

לאחר שהתקבלה ההחלטה העקרונית, מאתרת ההנהלה ארבעה תלמידים הנבחרים להוליך את הקנוניה ולהוציאה אל הפועל. ההנהלה, פונה, בדרך זו או אחרת, אל התלמידים ואל הוריהם ומשכנעת אותם להעיד במשטרה עדות שקר ולאחריה אף להעיד שקר בבית המשפט ככל שידרש.

ההורים והתלמידים, שיש להזכיר כי גילם הממוצע הוא 11 שנים (תלמידי כיתה ו'), מסכימים לתוכנית ומביעים רצון להוציאה אל הפועל.

יש לציין, כי מדובר בתוכנית בעייתית במידת מה מצידם של הקושרים, שהרי לכל האירועים הבדויים לכאורה, המהווים חלק מהקנוניה, היו עדים נוספים, תלמידים ומורים, ועל כן נוצר הצורך לתאם את העדויות הבדויות בין כל המעורבים

ועדי הראיה הפוטנציאליים.

יצוין כי התוכנית כוללת זיוף מסמכים (ת/1, ת/2 ונ/1), כאשר זיוף תוכנם נעשה בעצה אחת עם הוריהם של התלמידים.

מדובר בתכנית שהסבירות לביצועה בקרב בית ספר שבו לומדים מאות תלמידים היא נמוכה ביותר עד כדי בלתי אפשרית. תוכנית זו, דורשת מוטיבציה גבוהה ורגשות משטמה עזים כלפי הנאשמת מצד המורים המהווים את ה"הנהלה הקושרת", שאר המורים שהיו עדים למקרים המנויים בכתב האישום, וכן המתלוננים והוריהם ושאר תלמידי בית הספר שהיו נוכחים בקרבם של אירועים אלו.

כאן המקום לציין, כי רמת רגשות המשטמה כה גבוהה, אף היא אומרת דרשני, וניתן ללמוד ממנה רבות על התנהלותה של הנאשמת, אך גם על זו של הנהלת בית הספר ועובדיו, כפי שאתייחס לכך בהמשך.

בשל כל אלו, אני קובע כי גרסתה החלופית הנאשמת הינה בלתי סבירה מהטעמים שצוינו לעיל.

כל שנותר לעשות כעת הוא לנתח את עדויות המתלוננים, ולנסות לבור את התבן מן המוצ.

עבירות תקיפת הקטינים

שלושה מתוך חמשת המתלוננים, ילדים בני ארבע עשרה כיום, שהיו כבני אחת עשרה בעת האירועים, הגיעו לבית המשפט והעידו לפניי, ובשמו של אחד מהם העיד חוקר הילדים מר סאלח יוסף.

ככלל, עדות בבית המשפט אינה חוויה נעימה לכל אדם, וקל וחומר לילד רך בשנים.

עם זאת, עדותם של כל הארבעה הייתה ברורה, בהירה ושוטפת והיא עמדה בכבוד בחקירה הנגדית שערך להם בא כוח הנאשמת. לעיתים, כשלא זכרו פרט זה או אחר, לא הססו לומר זאת, ועל אף תזכורות חוזרות ונשנות וניסיונות לרענן את זיכרונם, נותרו בעמדתם כי אינם זוכרים וכך אמרו לפניי.

לכל אלו, יש לצרף את עדותה של המנהלת והמורות (נאילה ופאטמה) שנדמו בעיני כישרות וכמהימנות, תוך שהן משתלבות האחת בפרטיה של השנייה עד שנוצר מארג ברור ויציב המלמד על ההתרחשויות המצוינות בכתב האישום, כפי שבאו לידי ביטוי בעדויות שנשמעו בפני.

עוד יש לציין, כי עדותה של המנהלת שירין נתמכת במסמכים המתעדים פגישה אשר בה נכחו, כאמור, מספר דמויות מבית הספר, הן מהתחום החינוכי והן מהתחום המנהלתי. תזת הקנוניה של הנאשמת מנסה להביאנו לטענה לפיה מסמך זה מזויף, היינו, המנהלת שירין כתבה במו מקלדתה מסמך המתאר פגישה שלא הייתה, עם נוכחים שלא היו

נוכחים ובה נאמרו דברים שלא נאמרו.

זהו סיכון בלתי מחושב ולטעמי אף בלתי סביר שטיטול על עצמה אישה הנושאת משרה חינוכית - ניהולית, שהרי ככל שתוכנו של המסמך כוזב, קל מאד יהיה להפריך זאת בהבאת גרסתו/ה של אחד/ת המשתתפים בפגישה "בדויה" זו.

שוב נדמית גרסתה החלופית של הנאשמת, גם בעניין זה כגרסה דמיונית ורחוקה מהמציאות, עד כדי שניתן להגדירה כבלתי סבירה.

לעדויות אלו, יש לצרף את עמדתו הברורה של חוקר הילדים, מר סאלח יוסף, שסיפר על התרשמותו בעת החקירה, ועל הערכת המהימנות הגבוהה שסבר כי יש להעניק לגרסת הקטין שנחקר על ידו.

עמדתו זו, מובעת הן על ידי התרשמותו האישית, והן על ידי כלים מקצועיים המצויים בידיו במסגרת תפקידו.

התרשמתי ממקצועיותו ומן האובייקטיביות שבפרמטרים שעל יסודם התבססה הערכתו, ועל כן אני מחליט לאמצה.

אני בוחר, אם כן, לקבל את גרסתם של המתלוננים, אם כי לעיתים, ראיתי לנכון לצמצמה במידת מה בנקודות בהן סברתי כי על הנאשמת ליהנות מהספק, כפי שיפורט להלן.

עדויותיהם של מ.ע. (הראשון והשני) וכן עדותו של מ.א.ע. מקובלות עלי ונשמעו לי מהימנות ומישרות. העדים הצעירים העידו בבטחה ובאופן שאינו משתמע לשני פנים, ובחרתי בגרסתם על פני גרסתה התמוהה והבלתי סבירה של הנאשמת, כאמורה.

עצם מוכנותם להעיד בבית המשפט על כל הכרוך בכך, יחד עם הודעותיהם כפי שגבו על ידי חוקרי הילדים, ואשר אינם סותרים את עדויותיהם בפני, מקנות לאמירותיהם נופך של יושרה ואמינות.

עם זאת, אין בעדויות אלו תיאור מפורט של כל הנאמר בכתב האישום ואין להוסיף לדברי העדים דברים שלא נאמרו בהם.

מעשיה הנטענים של הנאשמת מובאים בכתב האישום בסעיפי אישום 10-3 לפרק העובדות שבו.

סעיפים **3 ו-4** לפרק זה, הוכחו בפני מעבר לכל ספק סביר באמצעות עדותו של מ.ע. (הראשון) בשל האמון שאני רוחש לגרסתו כפי שתואר לעיל.

סעיף **5** לפרק העובדות בכתב האישום עוסק באל.מ. אשר העיד בפני באמצעות חוקר הילדים, ובשל הערכת מהימנותו והביסוס שניתן לה על ידי מר סאלח יוסף, אני מקבל גרסה זו במלואה אלא שעל פי החוק נדרשת במקרה שכזה תוספת

ראיית העולה כדי "סיוע", היינו ראייה עצמאית ממקור חיצוני שיש בה כדי לסבך את הנאשמת בביצוע העבירות המיוחסות לה.

ב"כ המאשימה בסיכומיה, טענה כי " **מהדי העיד באמצעות חוקר הילדים. עצם העובדה שמנהלת ב"ס שוחחה עם הילד סמוך לאירוע ואמר את הדברים לחוקר הילדים יש בכך סיוע. שירין מספרת שמהדי אמר לה שהנאשמת הייתה אותו בסרגל...**" (עמ' 86 ש' 4-6).

אמירתו של אל.מ. למנהלת שירין יכולה לשמש כחיזוק משמעותי לעדותו, אולם לא די בכך.

פיו של אל.מ. יצר את עדותו של חוקר הילדים, ופיו אף הביא לעדותה של המנהלת שירין המובאת בעמ' 41 לפרוטוקול הדיון. פה זה הינו, אם כן, המקור לשתי ראיות אלו, ועל כן לא ניתן להגדירו כ"סיוע" המובא ממקור עצמאי ומנותק, כאמור.

בנסיבות אלו, אין מנוס מזיכוייה של הנאשמת מעבירות אלו, וכך אני קובע.

סעיף 6 לפרק העובדות העוסק בעל.מ. נמחק על פי הודעתה של המאשימה, **ועל כן אני מזכה את הנאשמת מהמיוחס לה בסעיף עובדתי זה.**

סעיפים 7 ו-8 לפרק העובדות עוסקים במא. ע. ואף הם הוכחו בפני מעבר לכל ספק סביר באמצעות עדותו של מא. ע. בשל האמון שאני רוחש לגרסתו כפי שתואר לעיל.

בעניינו של עד זה יצוין, כי רבות הראיות שהוצגו בפני בדבר היותו תלמיד בעייתי אשר "עשה צרות" רבות למוריו בבית הספר, ואף, לעיתים, המריד תלמידים אחרים לעשות כדוגמתו.

אכן, מדובר בנסיבה חשובה, אולם אין בה כדי לשנות את בסיס קביעותי. מורה מחוייב שלא להכות את תלמידו, גם את אלו השקטים והצייתנים וגם את אלו המרדנים והמטרידים.

שוב חוזר אני אל גרסתה החלופית של הנאשמת לפיה ילד בן 11 שנים, תלמיד בבית הספר, רקח מזימה משמעותית ומורכבת. גרסה זו בעינה, כאמור, אינה סבירה ובלתי מתקבלת על הדעת.

סעיפים 9 ו-10 לפרקו העובדתי של כתב האישום עוסקים במ.ע. (השני). אף לעד זה מקנה אני אמון לגרסתו, אלא שהוא מספר על מקרה אחד בלבד בו הוכה על ידי הנאשמת. מקרה זה תואם לנאמר בסעיף 9 לפרק העובדות, ועל כן אני מזכה את הנאשמת מהאמור בסעיף 10 לפרק זה, באשר העד לא הזכיר באופן ספציפי בדבריו לפני את קרותו.

עדי ההגנה שהוצגו על ידי הנאשמת לא הצליחו להפריך את גרסת המאשימה ואת עדויותיהם של עדי התביעה האחרים, ועדותם נגעה לנושאים שאינם מהותיים לכתב האישום כגון אופיים של תלמידי בית הספר המתלוננים והקושי ללמדם כראוי.

סופו של יום אם כן, הוכחו בפניי, כאמור, מעבר לכל ספק סביר, העובדות האמורות בסעיפים 3,4,7,8 ו-9 לפרק העובדתי בכתב האישום בעניינה של הנאשמת, ובכך אני מרשיעה.

בהערת אגב, אציין כי הנאשמת סבלה סבל רב בעת שהייתה בסביבת עבודה בה היא הוטרכה מינית, נאלצה לטפל בכיתות מאתגרות ובתלמידים מאתגרים, והייתה מנודה מן הבחינה התעסוקתית.

אווירה זו מקבלת חיזוק מעדותה של גב' סוזן סלאימה, אולם לא די בחיזוק זה כדי לאושש את תיאוריית העלילה השגורה בפיה של הנאשמת, אך יש בה כדי להבהיר ולהמחיש את שהתרחש בבית הספר אום ליסון באותה העת.

אין ספק, כי נסיבות אלו יכולות היו להביא כל אדם, ובכללם את הנאשמת, לנקודת רתיחה ולחציית גבולות המותר בהתנהלותה מול התלמידים. אין בכך, חלילה, הצדקה או צידוק למעשיה של הנאשמת, אולם יש בכך נסיבה שיש להביא בחשבון השיקולים בעת גזירת עונשה של הנאשמת, וכך יהיה.

עבירות האיומים

דומני, כי ברורה ההתרחשות בישיבת המורים בה "נולד" אישום זה.

הנאשמת, מותקפת מקצועית על ידי הממונה עליה, מגיבה באופן ספונטאני וצעקני.

כך במשרדה של המנהלת וכך אף בתחנת המשטרה. גרסתה של הנאשמת בעניין זה מערבת את "אלוהים" בקללותיה ועותרת לכך כי הוא ישלם את גמולם, ובלשונה שלה:

ש. לעניין אישום שני - אני מקריא לך את האיומים שאיימת על שירין

ת. לא אמרתי כלום אמרתי רק "איך את מתנהגת איתי. יש אלוהים שילמד אותך שיעור איך מתנהגים. אני לא אלוהים".

ש. היא אמרה שאיימת עליה

ת. איך אני אאיים עליה ?

ש. על השוטרים איימת

ת. לא. אמרתי שיש אלוהים ואלוהים יתן לכם ...

(עמ' 66 ש' 20-26 - הדגשים שלי - ש.ה.)

מדובר בצעקות ובקללות, אך מושא הדברים עצמם (המנהלת שירין ואף השוטר משה ניסים) מדגישים כי אינה רואה

בכך איום. צעקות שכותרתן "הבטחת" הדחתה של המנהלת או "הבטחת" תשלום מ"למעלה" אינן נאות ומקובלות, אך אין בהן כדי להקים את יסודותיה של עבירת האיומים מאחר ואינן מכוונות במהותן לפגוע "שלא כדין" בפרנסתם או בגופם של המנהלת ו/או חוקר המשטרה.

קללה או איחול אינם מהווים לטעמי איום, אלא תפילה או משאלה התולים את ההתרחשויות הרעות בכוח עליון ולא באומר הדברים עצמו. משנע מרכז הכובד לכיוון זה, הרי שאין מדובר בעבירת איומים שעניינה הוא הבטחה כי המאיים עצמו יפגע במאיים בגופו או ברכושו.

משכך, בחרתי לזכותה מעבירות אלו המפורטות באישום השני, כאמור וכמפורט.

לסיכום, אני מרשיע את הנאשמת בחמש עבירות של תקיפת קטין, על פי סעיף 368ב(א) לחוק, ומזכה אותה משלוש עבירות דומות ממין העניין. האחת, אשר בעניינה הודיעה המאשימה על חזרתה מהאישום (סעיף 6 לפרק העובדות), השנייה, בשל היעדרו של חיזוק ראייתי מתאים (סעיף 5 לפרק העובדות), והשלישית, בשל חוסר בעדותו של העד הרלבנטי (סעיף 10 לפרק העובדות), והכל כפי שפורט לעיל.

כמו כן, אני מזכה את הנאשמת מעבירת איומים כלפי המנהלת וכלפי חוקר המשטרה מהטעמים שפורטו לעיל.

ניתנה היום, י"א אייר תשע"ה, 30 אפריל 2015, במעמד הצדדים.